

УГС НЕЗАВИСНОСТ О ГРАЂАНСКИМ ПРОТЕСТИМА И РАСПИСИВАЊУ ВАНРЕДНИХ ИЗБОРА

Уједињени грански синдикати „Независност“ подржавају мирне грађанске протесте и захтеве усмерене ка демократизацији друштва и стварању претпоставки за равноправан и аргументован политички и шири социјални дијалог.

Истовремено, противимо се расписивању још једних у низу ванредних избора, посебно имајући у виду да редовни парламентарни избори следе већ наредне, 2020.године.

У условима постојања готово опште сагласности у стручној јавности да изборну праксу и услове и институције за њихово организовање и контролу, али и сам изборни систем и правила треба озбиљно реформисати, нерационално је инсистирати на расписивању избора под тренутно важећим неприхватљивим условима. То само води даљој поларизацији, уз трошење новца и губљење времена и енергије за промене.

Уместо приче о још једним изборима и њиховом бојкоту, треба хитно отворити дијалог о изборним правилима игре. Изборна правила се не мењају у години у којој се организују избори – не барем у демократским друштвима. У дијалогу, поред политичких актера, морају учествовати и академска заједница и организације цивилног друштва. Избори се, ваљда, расписују због грађана и грађанки и њиховог права да знају ко им се и са каквим резултатима и програмима нуди на равноправном изборном тржишту.

ШТА МИ ХОЋЕМО?

Упозоравамо да борба за одбрану слободних и фер избора и независних медија и институција од пошаста њиховог игнорисања и пражњења у сиромашној Србији не значи много без истовременог залагања за смањивање енормних неједнакости, раст зарада и сигурног и достојанственог рада.

Представнике власти упозоравамо и овом приликом да су јачање социјалног дијалога, праксе колективног преговарања и примена вредности садржаних у Европским социјалним стубовима прихваћена и у великој мери неиспуњена државна обавеза .

Свима мора бити јасно да су политичке промене без социјалних – тек промене гарнитура на власти.

Нагледали смо се штрајкова злоупотребљених за обрачуна са политичком и пословном конкуренцијом, као и захтева за ванредним изборима после којих је све остајало исто. Ако не и горе.

На протестима видљива парола да нећемо да будемо јефтина радна снага говори о сазрелој свести да пристати на живот на нивоу пуког преживљавања није достојно човека. Перспектива прекарне и јефтине радне снаге која је, за мале паре, увек на изволте потенцијалним послодавцима – свакако није ни за кога прихватљива, посебно не за младе и образоване.

Примера ради, је ли просек од четресто и кусур евра судбина намењена Србији? Је ли пензија од двеста-триста евра круна нечије каријере и деценијског рада?

Треба ли и даље кажњавати запослене који пред претњом стечаја и губитка радног места оду у превремену пензију? Треба ли да млади раде на бедно плаћеним и несигурним пословима, испод својих квалификација?

Или рачун треба да коначно, бар онај политички, плате све владајуће гарнитуре које су нас довеле до стања раширеног сиромаштва у коме су неједнакости дупло веће од европског просека?

Зато захтевамо од свих политичких актера, и позиционих и опозиционих, да се након анализе ефеката приступи промени антирадничког Закона о раду и оживи сада блокирана пракса колективног преговарања!

Тест за нашу подршку је доношење Социјалног пакта о развоју и запошљавању којим се, поред стабилног раста, довођења на руководећа места способних а не лојалних, стварају гаранције да за највише три године минимална зарада досегне минималну а просечна зарада вредност “нормалне” потрошачке корпе.

Најзад, без (бесплатног или бар високо субвенционисаног) приступа квалитетном образовању и здравственим услугама и права на културу следе нам сигурно социјална изопштеност, дигитално ропство и егзодус младих.

И не ради се ту само о младима и радницима. Нису ли и новинари, професори, судије и инжињери, као и војници и полицајци дубоко унижени падом професионалних стандарда и служењем кадровима са купљеним дипломама и „романсираним“ биографијама „успешних“ пословних људи блиских политици?

На другој страни, залажући се за пристојан, достојанствен рад данас млади се боре истовремено и за сопствену пожељну будућност.

Излаз није у пароли „само да дипломирам па да емигрирам“. Гласање и протествовање су, ипак, чин учествовања и тежње за бољим.

Ако нам то наша деца ураде, односно ако ми то направимо њима, остаћемо тек чувари плаже у зимском периоду на обали којом владају лојални и подобни политички камелеони и медиокритети.